

Pipaluk - næste etape - vinteren 2015/2016

Sommerens sejladser viste (heldigvis), at alt hvad der var blevet lavet ved den store renovering, det virkede efter hensigten, men der var jo alligevel en temmelig omfattende "to do" liste da sæsonen sluttede omkring 1 oktober 2015.

Kompas.

Pipaluk havde sådan et fint kuppelkompas - det så vældigt smart ud, og var forsynet med lys og alting, men desværre havde det en lille ulempe - man kunne kun se styrestregen når man sad mere eller mindre præcis lige bag rattet. Nu er placeringen lige bag rattet det eneste sted vi IKKE sidder under sejlads, for så kan man intet se fremad. Vi sidder derfor altid ude i borde på de to dertil byggede "styrebænke", og så kunne vi ikke se styrestregen på kompasset!!!

Altså ud med det der nymodens kuppelkompas, og i med et godt gammelt grydekompas fundet på DBA. Der blev lige støbt en "gryde" som kompasset kunne monteres i, og så var vi sejende, også hvis GPS'en skulle gå ned og vi bliver henvist til at sejle efter en kompaskurs.

Ulempen er så lige nu, at der ikke er noget lys, men det skulle jeg så lige have opfundet en løsning på ☺, og den kom så her - en gammel vandhane og en lysdiodekontrollampe fra Biltema og lidt fugemasse - vupti - kompaslys - så mangler der bare en passende holder, men den kommer senere!!

Og ja billedet er fra sommerferien hvor rattet skilte ad!!!!

Varme.

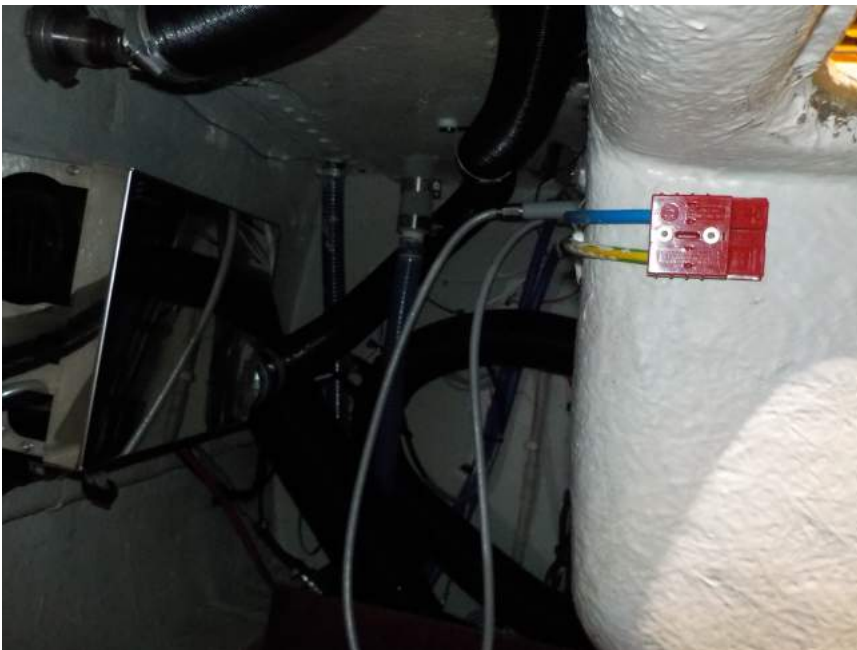
Foråret var koldt, og der var ingen diskussion om, at skal vi gøre alvor af at sejle meget mere og også mod nord, så skal der varme ombord.

Pipaluk havde en gang i fortiden haft varme ombord, der havde været et oliefyr ude i det ene rum i agterkahytten, med en stor skorsten op gennem dækket, og med luftslanger trukket rundt i hele skuden.

Under renoveringen var rummet ude agter blevet renoveret og brugt til stuverum og hullet i dækket var lukket, men slangerne havde fået lov at ligge!! Den optimale placering af fyret

skulle derfor findes – det var ikke i rummet ude agter, det var for ”kostbart” – men det var helt klart i kistebænken i BB side – den er stor men svært tilgængelig, så der var lidt ”spildplads” der kunne udnyttes.

Fyret – et Eberspächer fra Kjøller – blev indkøbt, med hele pakken af slanger, ventiler, ledninger etc. etc. Jeg tilbragte mere tid i oktober/november måned i kistebænken end jeg har lyst til at tænke på, men det hele kom på plads, nu med ventiler der kan åbnes og lukkes i agterkahytten, i cockpittet !!!!!, i kahytten, på toilettet og i forrummet. En uge ind i november blev det hele prøvestartet og det virkede, det larmede ikke og det varmede – jeg vil dog understrege, at det at have et oliefyr kørende oppe under en vinterpressening det er IKKE optimalt, men det var jo også bare en tester!!

Udstødningen kommer nu ud igennem fribordet i BB side og jeg har opfundet en lille løs skorsten der kan sættes i, hvis der bliver behov for at dirigere udstødningen i en eller anden retning af hensyn til vinden, OG udstødningen er forsynet med en prop – ingen huller i skroget uden de kan lukkes – så gælder det bare om at huske at tage den ud FØR fyret tændes!!!

Og erfaringen fra en kold forårssæson – DET DUR!!!!!!

Styring.

Vi havde beholdt den gamle hydraulik-ratpumpe, da den jo tilsyneladende fungerede – NOT!!!

Det viste sig at den havde en eller anden defekt, så bedst som man sad der og styrede, så – fuuuut – forsvandt olietrykket og man skulle lige dreje rattet en halv omgang for at få tryk på igen – det var jo i sig selv lidt irriterende, men da der så samtidig manglede en returventil, med det resultat at autopiloten i stedet for at dreje roret, bare drejede rattet, så var målet

fuldt. Et par elastikstroppe blev opfundet, de standsede rattets drejning, men den der utæthed gjorde at autopiloten slingrede meget på kursen.

Konklusion – ud med den gamle ratpumpe og en ny i!!!

Da rattet jo så også på sommerturen havde været skilt helt ad og nu virkede en lille smule skævt, så blev en ny Pumpe fulgt op af et nyt rat – sådan en lækker rustfri sag med ruskind!!! - indkøbt i Italien for at det ikke skal være løgn!!

Da den gamle ratpumpe kom ud skulle den selvfølgelig skilles af for at se hva der var galt, og det viste sig, at ikke mindre end 2 af 5 fjedre var knækket, så det var kun de 3 stempler der faktisk fungerede!!.

Og konklusionen efter en halv sæson – DET VIRKER!!

Storsejl.

Tidligt på sæsonen fandt vi ud af, at den der sejlpresenning med lazyjacks og alverdens lir, den sådan set var god nok, men det at den gik rundt foran masten, det var ikke smart, det var umuligt at se hvad der skete "på masten", og det at rebe var stort set umuligt, eller i hvert fald en opgave som krævede en specialuddannelse som gynækolog.

I Kerteminde så vi så løsningen!!!! Sejlpresenningen skal simpelthen stoppe 50 cm fra masten, og så skal man have en løs "top" til at lægge over det sidste stykke.

Da vi kom hjem fra ferie blev sejlpresenningen resolut pillet af og så blev de forreste 50 cm klippet væk og – ved hjælp af lidt dugrester – forvandlet til en løs "top". Det ser lidt "patchworkagtigt" ud, men som en "mark 1" fungerer det, og det giver en helt anden adgang til mast og sejl.

Vi havde jo også omhyggeligt fået trukket liner i bommen til de to reb der var forberedt, men det viste sig så, at grunden til der kun havde været et sæt liner i var at storsejlet kun var forsynet med huller til 1 reb !!!!

Det du'r jo ikke, så i forbindelse med vores aftale om syning af en ny rullegenua fik vi sejlmageren til at forsyne storsejlet med et reb 2 – så kom det på plads.

Og erfaringen efter en halv sæson og en sommerferie – Det virker OGSÅ!!

Genua.

Pipaluk har (selvfølgelig) rulleforstag og en rullegenua. Vi så allerede på prøveturen – inden vi købte hende – at den havde set sin bedste tid, og at den ikke var forsynet med skum i forliget. Det betød at den var svær at rulle pænt ind, og at den stod som et vådt kaffefilter, når den blev rullet delvis ind.

Vi var derfor indstillet på at der på et tidspunkt skulle ske et eller andet, og vi blev så enige om, at det kunne lige så godt være nu – også på den årstid hvor sejlmagerne giver efterårsrabat ☺

Efter lidt søgen og forskellige tilbud endte vi hos Green Sails i Århus, hvor vi fik et fornuftigt tilbud på en triradialskåret rullegenua i en rigtig god "cruising" dug til en fornuftig pris. Det at Svend så ovenikøbet selv syr den på sejlløftet i Åbyhøj kan vi egentlig også godt lide!!

Det er LUKSUS!!

Søgelænder.

Pipaluk har et højt fribord, og når man så oven på det anbringer et søgelænder, så kræver det faktisk noget adræthed at komme over det og ned på en pontonbro, hvis vi ligger med siden til – ikke at det er vores hobby at ligge med siden til, men det sker jo, og i sluserne i Holtenau og Brunsbüttel her i sommer var der MEGET langt ned til de lave flydebroer.

Det korte af det lange er altså at med tiltagende "stivbenethed" så vil vi kunne få problemer med at svinge benene over søgelænderet og komme op og ned.

Altså var en af de første opgaver – inden vinterpresenningen kom på - at få placeret en gennemgang i søgelænderet i hver side, og få målt op til nye wirer.

Så blev det forår, og de nye sceptre – incl. gennemgang blev monteret, og så kom det store øjeblik hvor de nye livliner blev monteret – de passede!!!! – der var 2 små problemer. Den øverste agterste wire i stb side var et par cm for kort – underligt for det passede i bb side ???, men hellere for kort end for lang – det klarede en sjækel. Det andet problem var, at krogerne fra pelikankrogerne i gennemgangen, de kunne ikke gå igennem øjerne på bøjlerne ☹ - de kunne også klares med en sjækel.

SUPER opfindelse!!

Davider.

Sommeren i år blev ikke til ankerligning og gummibådssejlads, så vi sejlede rundt i hele ferien med gummibåden uoppustet og liggende på ruftaget – som vi har gjort det altid også med Freja.

Det er bare træls at have den store sæk liggende der lige midt i synsfeltet. Bevares der er da meget bedre plads nu end på Freja, men alligevel. Den anden side af det er, at nu har vi fået et forskib der er stort nok til at vi kan have gummibåden på dæk i "oppustet" tilstand, men det er noget knokkel at få den op og ned, og ligegyldigt hvordan man vender det, så er den da i vejen når den ligger på dækket.

Pipaluk har jo så i modsætning til Freja "røv som en marstallerjagt", og vi har jo luret lidt og set nogen af hendes søstre forsynet med davider, og det giver jo god mening. Så kan man trække gummibåden op og søsætte den igen uden bøvl og efter behov, og den kan altid være pustet op og klar til brug, også på vejrmæssigt lidt sløjere sommerture.

Der er da klart en ulempe ved havnemanøvrer – men det at komme i havn med en gummibåd på slæb er altså heller ikke helt for børn. Der er også en ulempe i form af dårligere oversigt agterud, men da vi jo alligevel har fenderne opmagasineret rundt i agterprædikestolen så kan vi såmænd allerede i dag ikke se ret meget den vej uden at rejse os op, altså alt at vinde intet at tabe!!

Alt hvad man kan købe af den slags er beregnet til at blive boltet i agterdækket, men for det første er agterdækket jo ikke lige dimensioneret til at holde til det træk som sådan et par davider med en jolle vil give, og for det andet, så fylde de urimeligt meget på agterdækket, og for det tredje, så bliver afstanden i mellem dem relativt kort, hvis de skal stå på agterdækket indenfor søgelænderet.

Løsningen blev – selvfølgelig – at lave det specielt!!!. To beslag boltet gennem lønningen udvendigt på skroget helt ude i ”agterhjørnerne”, det kan med garanti holde, og så et par ”elefantstødtænder” det kan sættes i eller tages af efter forgodtbefindende – det blev løsningen.

En god kontakt der kan det der med rustfrit stål fik entreprisen.

Og det virker perfekt:

Alarm.

Se denne overskrift dækker over tre punkter ☺

1. Det første punkt er frivagtsalarmen.

Når vi sejler alene to, så betyder det jo at man rigtigt mange timer er alene i cockpittet, mens frivagten ligger og snuer ude i forkøjen. I en lidt presset situation kan der være svært (eller umuligt) at forlade roret for at kalde frivagten på dæk, og der er relativt langt fra roret og helt ud i forkøjen, så det at råbe en lidt tunghør ældre medborger op, så vedkommende vågner, kan være rigtigt svært.

Problemet var i Freja løst med en ringeklokke, hvor trykknappen var monteret i en kistebænk og et ringeapparat i klædeskabet. Det skulle vi også have i Pipaluk, det var ikke til at leve uden. Teknisk set var der sket mange ting siden vi udrustede Freja for 30 år siden, og løsningen i dag er da bare en trådløs "ringeklokke". En trykknop i cockpittet og en modtager i forrummet og så kan frivagten vækkes med "the final Countdown" eller en af 40 andre opkvikkende melodier!!!

Efterskrift – der er ikke noget så skønt som at trykke på knappen når vagten er slut og dermed kalde frivagten på dæk ☺

2. Det andet alarmpunkt er faktisk løsningen på et problem som vi ikke vidste vi havde!!!

Da vi købte Pipaluk var der på skottet ud mod ankerbrønden monteret et spejl. Det havde vi jo mere os lidt over, men havde så fået den helt logiske forklaring, at det var fra hendes tur til Caribien, hvor det gav mulighed for at ligge i køjen og se om der kom nogen (pirater) ombord – det er jo ikke det man lige forventer i vores farvande, og spejlet røg for øvrigt ud sammen med ombygningen af ankerbrønden!!

Så læste vi "Tjow" fra Præstø's beretning om 5 år på de Europæiske vandveje i en Rasmus 35, og læste her hvordan de havde mistet kamera og computer ved et natligt indbrud mens de lå og sov ude for. Så blev "pirat" spejlet pludselig alvor også i mere hjemlige farvande.

I stedet for et spejl – der jo kræver man er vågen for at se noget som helst – blev der derfor indkøbt en lille primitiv varmfølsom alarm. Ved placering af den på skottet mellem pantry og klædeskab vil den kunne dække nedgangen og (forhåbentligt) en god del af cockpittet. Med den slået til vil vi kunne sove trygt og godt i forrummet med dørene åbne og i forvisning om at vi nok skal blive vækket hvis der kommer ubudne gæster!! – Den kan så også slås til når vi forlader skuden i havn, og der vil den alarmere de omkringliggende hvis der kommer ubudne gæster.

Efterskrift – indtil nu har vi ikke ovenattet så "udsatte" steder så den har været nødvendig, men heller have og ikke have brug for, end have brug for og ikke have ☺

3. Det tredje alarmpunkt er bundvand.

I sommer havde vi jo lidt utætheder forskellige steder, bestemt ikke mere end den automatiske lænsepumpe kunne tage, MEEEEEN det kræver at den virker. Faktisk var vandet steget ubehageligt højt den ene gang da pumpen var "druknet". Det skal ikke gentage sig, så derfor blev der indkøbt en "vandalarm", den virker principielt som en

røgalarm, men den reagerer altså – som navnet antyder – på at blive våd!! Den skal så anbringes et strategisk sted under dørken, så vi får et varsel hvis vandet kommer for højt!!

Gudskelov ikke afprøvet!!

VHF antenne.

Antennen i mastetoppen blev jo skiftet, og det gjorde kablet i masten også, men det var ikke helt godt alligevel, der var et eller andet der ikke var OK. Symptomerne var tydelige, AIS modtageren der også er på VHF antennen var lidt "døv" og mistede for hurtigt signalet fra senderne, den "almindelige" radio kunne godt fange FM signaler, men på DAB var den "tonedøv" og amatørradioen kunne ikke lukke repeaterne op på 2 m båndet. Altså var der dårligt antennesignal.

Da antenne og kabel i masten var helt nyt så måtte fejlen ligge mellem mastefoden og radioerne, så beslutningen om at skifte den forbindelse lå lige for.

Det gamle antennekabel blev pillet ud (faktisk klippet i stykker og pillet ud!!) og de indtil flere samlinger der dukkede op blev undersøgt nærmere og så var fejlen åbenlys. Den ene stiksamling var kortslettet, men det blev modvirket af at en af de andre ikke havde forbindelse overhovedet!!!

Altså var der en forklaring på alting!

Da det ny – pre-fabrikerede kabel var på plads tændte jeg for radiomodtageren og sørme – selv uden mast og antenne, så myldrede DAB kanalerne ind. Mon ikke de andre problemer også vil vise sig at være løst når masten kommer på ☺

HOLD NU OP – der kom AIS signaler på plotteren, lyd på VHF'en og DAB kanaler på radioen – en forbindelse til antennen løser åbenbart mange problemer!!

Øvrige elektroniske dimser.

Intercom;

Pipaluk er jo noget større en Freja, og da hun samtidig er forsynet med "kasketskygge" så er kommunikationen mellem rorgænger og forgast lidt besværlig – et forhold der heller ikke forbedres af, at vi begge måske er begyndt at høre lidt dårligere med alderen ☺.

Det problem kunne jo løses på tysk maner, med en højtaler og en mikrofon, så skipperen kunne uddele klare, tydelige og utvetydige ordrer til dæksbesætningen. Der er dog et par ulemper ved den metode – det vil kun være envejskommunikation, og hvis nu forgasten har et eller andet intelligent at tilføje, så vil det gå tabt, og desuden så er vi IKKE tilhængere af den tyske kommanderen og råben, vi vil gerne gøre det diskret ☺

Løsning – et elektronisk trådløst ”intercom”, som det vi har i motorcykelhjelmen, men altså uden at vi behøver at have styrthjelm på på fordækket ☺

Smart – jaeh det håber vi – næste sommer vil vise det, men tænk at kunne snakke sammen fra for til agterdæk uden at råbe, så hele havnen kan høre det – fristende ikke sandt ☺

Og konklusionen efter sommerferien – Det er en ren succes – selv chefens (naturlige!!!!) forbehold overfor elektroniske dippedutter er gjort til skamme. Det er fantastisk at stå ude på agterdækket med røven i vejret og mingelere agterfortøjninger og så lige så stille få at vide at vi skal ”lidt ind” eller ”lidt ud” – udfordringen er så hvis der er hjælpsomme folk på broen, så kan de have lidt svært ved at finde ud af hvem der bliver talt til ☺

Tudehorn;

Som der stod i søkortet for Ejderen – ”for broåbning - en lang tone”.

Godt så – vi manglede ligesom et (tåge)horn!!!

Der er flere muligheder for en løsning – et gammeldags et til at puste i, en tryklufstdåse eller et elektrisk – valget faldt selvfølgelig på det elektriske – intet overgår noget med ledninger og knapper ☺

Nåede ikke at blive endeligt monteret, så det kom ombord som et ”patent”, men en ledning, en afbryder og et stik – men det var nu heller ikke nødvendigt i sommerferien 2016

Wi-Fi;

Vi har jo Wi-Fi ombord i form af extern antenne og en Wi-Fi enhed med et SIM-kort i. Det fungerer fint i Danmark – endda uden at blive totalt flået, men rigtig mange steder er det umuligt at få en 4G forbindelse og faktisk er selv en 3G forbindelse relativt ustabil mange steder ved kysten, og kommer man til udlandet – uhadada så koster det.

Til gengæld er der jo gratis Wi-Fi i rigtig mange havne, og det er jo fint hvis man ligger tæt ved havnekontoret og sidder oppe i cockpittet, men ligger man langt ud og tillader sig at ligge i forkøjen og lige vil se vejrudsigten så er der ikke signal nok til at en PC kan komme i kontakt – altså må der en Wi-Fi forstærker til ☺.

Efter mange og lange søgninger på Internettet måtte vi konstatere, at den amerikanske "Wiri" ikke var til at komme udenom.

Der fås rigtig mange Wi-Fi forstærkere. De allerfleste er beregnet til at blive sat i stikkontakten derhjemme og så booste det lokale netværk. Nogle få er beregnet til "mobil" anvendelse og har en extern antenne, som så ved hjælp af diverse netværkskabler og stik er forbundet til en modtagerdel som placeres om læ, men der findes en og kun en der har det hele samlet i en enhed – antenne, modtager og sender bygget sammen i en vandtæt enhed som bare skal forsynes med 12 v for at modtage alle Wi-Fi signaler og lave sit eget lokale net, og det er Wiri'en – bygget af sejlere til sejlere!!!

Den bliver lavet i USA og der er INGEN europæiske forhandlere så der er kun en vej - købe den i US og få den sendt hjem med de omkostninger som det så fører med sig ☺

Og samtidig blev der så lige tilføjet en projektør til oplysning af agterdæk, cockpit etc. som supplement til dækslyset der sidder på masten og oplyser fordækket.

Og hvad så – jeps det virker. Hvor man måske på computeren kan "se" 2-3 netværk kan WIRI trække 40 – 50 – 60 forskellige. Da vi lå på Hjortø var der stort set ingen mobilsignal, men så

viste det sig at Ærøfærgerne har Wi-Fi ombord, og den kunne vi trække når de sejlede forbi ude i Højestene, og vupti så kunne vi få en vejrudsigt ☺

Jordplan

Betingelsen for at opnå en god og støjfri radiomodtagelse og sikre et godt GPS signal etc. er en god jordforbindelse. Pipaluk var da vi købte hende forsynet med en "dynaplate" jordplan udenpå skroget. Det var ikke verdens største jordplan, tidens tand havde gnavet i den og det sidste stød fik den af sandblæsningen af bunden.

Efter en længere jagt på en ny, hvor bolthullerne kunne genanvendes kom tidspunktet for at tage en beslutning. Altså væk med den gamle, luk hullerne og så få monteret en ny stor og effektiv Dynaplate – som sagt så gjort.

En udfordring der dukkede op i skipperens krøllede hjerne var så, at der nu pludselig er både en zinkklods og en bronze plade under vandet, og de er (måske) forbundet med en ledning,

hvis yderlederen på antennekablerne et eller andet sted er forbundet med stel som er forbundet med minus. Efter søsætning blev det muligt at måle på det, og ganske som frygtet. Når alt var koblet fra. Så var der en spændingsforskel på 0,22 v mellem Dynaplaten og zinkklodsens – altså kraftig tæring på zinkklodsens og kalkaflejring på Dynaplaten – IKKE GODT!!!

Så blev Internettet konsulteret, og anbefalingen fra flere sider var at man afbrød forbindelsen mellem stel og Dynaplate og indsatte et antal kondensatorer, nærmere bestemt 5x100 nF keramiske kondensatorer. De lukker for jævnstrømmen der forårsager tæringen men giver ingen modstand for vekselstrøm=radiobølger, som jo gerne skal have forbindelse til jord den vej.

Og virker den – thjae selvfølgelig – men det er vanskeligt at dokumentere.

Bord i kahytten.

En Rasmus er jo indrettet med "dINETTE" aptering, altså langsgående pantry i SB side og sofa og bord i BB side:

Det er jo alt sammen vældig godt, men der er bare det lille problem, at fordi bordpladen skal kunne passe ned mellem sofahjørnerne så der bliver en dobbeltkøje, så er bordpladen så stor, så det er rigtigt besværligt at komme ind og ud af sofaen i dagligdagen når vi kun er 2 ombord, og mageligheden i sofaen er faktisk IKKE til topkarakter da bordet er "for tæt på" når der er dømt sofahygge!!!

Det skulle der gøres noget ved – da vi ikke regner med at få behov for 6 køjepladser ombord så er der ikke behov for den "stive" bordplade, altså kan der foldes!!! Der blev tænkt i alle mulige (og umulige) foldninger – på langs og på tværs, men ligegyldig hvilken foldning der kom ud af det, så ville det ikke give den optimale adgang, indtil "den omvendte foldning" dukkede op ☺

Hvorfor skal man altid folde nedad, men kan jo også folde opad!!!

Ved at skære pladen over $\frac{1}{4}$ inde fra hver ende og forsyne den med hængsler på det sted, så kan enderne foldes ind mod midten, så til dagligt brug bliver det undersiden der bliver overside på et bord der er halvt så stort. Et par "arme" monteret under den faste del af pladen til at holde enderne når de foldes ned – det burde kunne fungere.

Tanken var at modificere det originale bord, men det viste sig jo selvfølgelig at være lavet af massiv mahogni, og derfor var der revler på bagsiden – så det kunne ikke lade sig gøre.

Altså en tur til Gesten og købe 2 stykker 9 mm mahognikrydsfiner, og så hjem og lime dem sammen.

Og efter nogle timers arbejde ☺ - trylle trylle trylle

Nu er der plads til at kunne GÅ ind for begge ender af bordet, d.v.s. man kan gå over til slikskabet og over i vinkælderen – og ikke mindst – nu kan man sidde mageligt henslængt i sofahjørnet med benene over kors – LUKSUS.

Det var lige det der manglede til at gøre kahytten ”langtidsbeboelig” – FANTASTISK!!